

единъ генералъ и ме повика да излѣза вънъ, че ме викалъ Царя. Още не бѣхъ съблѣкълъ одеджитѣ нито потрѣбилъ, излѣзохъ. Прѣдъ църковната артика стоятъ на коне : Освободителтъ, генералъ Игнатиевъ и мнозина други генерали, а църквата бѣ заобиколена съ войници и съ тѣхъ музика имаше. Прѣдставихъ се прѣдъ Императора, който ми подаде ржката си, безъ ржавица, цалунахъ я. Той ме : попита „Батушка, вие всё тукъ ли ще бждете, до гдѣто е главната квартира?“ Отговорихъ му : „Да, Ваше Императорско Величество“. Прибави да ми каже, че и църквата всѣки день трѣбва да се държи отворена и постоянно да се намирамъ при нея, защото като дождатъ войскитѣ да има гдѣ да си правятъ молитвата и да си отслужватъ молебенъ. Отговорихъ Му, че ще изпълнявамъ това съ голѣма ревностъ и благодарностъ. Генералъ Игнатиевъ ме попита, да ли ми сж намѣрили квартира, която трѣбвало да бжде близо до църквата. Казахъ Му, че съмъ слѣзълъ въ кжщата на кмета.

„Въ празникъ на литургия или на молебенъ за побѣда, Негово Императорско Величество никога не пропускаше да не дойде въ църква и то по слѣдния редъ : най-напрѣдъ се явяваха прѣдъ квартирата на Царя до 20 души казаци съ черкезска форма на коне, послѣ изваждаха колата Му и слѣдъ малко кждѣ 11—10 $\frac{1}{2}$ часа излизаше Освободителтъ, качваше се на колата и трѣгваше за църква съ 5—6 души казаци прѣдъ колата и 14—15 души слѣдъ нея. Прѣди да пристигне Освободителтъ, около църквата по-рано дохаджаше войска съ музика и единъ генералъ, който я командуваше, и като трѣгнеше царьтъ, музиката свиреше, догдѣто пристигне до църквата. Освободителтъ слизаше отъ колата, обхождаше